

ujjadat is, görbejánosékat. Kalapácsot a görbéknek! A jó szó nem fog rajtuk. Ne kacagj, László, pattintás végett ültünk le.

— Nézd, csináld utánam. Hüvelyk Matyi műveli ezzel a középső langalétával.

— A középső miért langaléta?

— Mert ő a leghosszabb.

— Miért a leghosszabb?

— Mert a többi mind rövidebb.

— A rövidek miért rövidebbek?

— A hosszabbak miatt.

— Szegény rövidebbek... — újabb tisztázatlan kérdés, de most a pattintást kell gyakorolni.

László kudarcai arra mutatnak, hogy legalább jövő esztendőig fölösleges a kínlódás. Mérgében földhöz veri a sapkáját. Menjetek el, kergeti magától az engedetlen ujjait. Azok maradnak persze. Összebújnak, mint a juhok a melegben. Ilyenformán meg sem tudjuk ünnepelni — ha jönne Kelemen. Szárnyán a szavaink, megannyi kigyómarta Eurüdiké, mi pedig csak gunnyasztunk itt, görbejánoskodunk. Nézünk egyik a másikra. Egy napon újra megmérjük, és ugyancsak híjával találtatunk: örvendezésre képteleneknek. Vigyázzunk, László — el ne sorvadjanak a mosolyizmaink. Két földhöz vert sapka között csak azért is gyakorolni fogjuk tehát a pattintást, mitől az összevont szemöldök elsimul, s nem csupán a latin közmondás kedvéért — *exporrigere frontem!* —, hanem védekezésésként is a kudarcainkban. Ne búsulj. Ami pattintás az ujjamban megrekedt, mind a tiéd lesz, rád hagyakozom. Még az eszterág is tudja a maga idejét az égben, és a gerlice, a fecske és daru is megtartják, hogy mikor kell elmenniök, de mi nem tudhatjuk a te Vigasságos Napodnak eljöveteletét.

DÉDNAGYAPA ÉS „JATATA” KEMÉNY ZSIGMOND SÍRJÁNÁL

Legyünk készek mindig a fogadására, miként a rajongók le nem veszik tekintetüket az utolsó ítélet titkos jeleiről a hiábavalóság káprázatai közt. Nagy csoda lenne bizony, ha minden elvesztetett rajongás a mi Kelemen-dalunkba csobogna, te László. Hadd fészülöm meg a hajad.

— Tudod, milyen színe van a hajadnak?

— Piros.

— Nem piros. A labda piros.